

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 33574

гр. София, 14.10.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
закрито заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

като разглежда дело номер **5722** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод Искане, депозирано на 19.09.2025 г., от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), ответник по делото, с молба съдът да допълни, постановеното по адм. дело № 5722 по описа за 2025 г. на Административен съд-София град (АССГ), Решение № 28081 от 25.08.2025 г. с диспозитив „връща преписката за ново произнасяне от страна на административния орган, съобразно указанията в съдебното решение“ на основание чл. 173, ал.2 АПК.

С разпореждане № 30763 от 19.09.2025 г. и на основание чл. 176, ал. 2 АПК съдът изпрати препис от искането на насрещната страна – Н. Г. Д., жалбоподател и на Софийска градска прокуратура за отговор в 7 дневен срок от получаването му. Преписите са връчени съответно на 25.09.2025 г. и на 23.09.2025 г. В предоставения срок не са постъпили становища.

Решение № 28081 от 25.08.2025 г., постановено по делото, е връчено на ответника на 04.09.2025 г., видно от съобщение с уникален № 549 от 25.08.2025 г., а искането е подадено на 19.09.2025 г. Следователно искането е направено в срока по чл. 176, ал.1 от АПК и от надлежна страна.

Съдебната практика е константна, че, за да бъде допустимо искането по чл. 176 АПК за допълване на постановеното по делото решение, трябва да се налице три кумулативни предпоставки, а именно: 1) да е направено от страна по делото;

2) искането да е направено в преклузивния срок по чл. 176, ал.1 АПК и

3) ако решението, чието допълване се иска е непълно, т.е. ако с това решение съдът не се е произнесъл по цялото оспорване.

Както бе посочено по-горе в случая са налице първите две кумулативни предпоставки, а по отношение на третата такава, настоящият съдебен състав приема, че не е налице, тъй като предметът на разглеждане по делото, по което е постановено Решение № 28081 от 25.08.2025 г., е свързан с преценка законосъобразността на Заповед № Л-03-252 от 08.05.2025 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, оспорена от лицето, по отношение на което е издадена. В случая съдът отмени обжалвания административен акт, приемайки, че

административният орган е допуснал съществени процесуални нарушения при нейното издаване. Съдебната практика категорично приема, че „След като обяви нищожността или отмени административният акт, съдът решава делото по същество (чл. 173, ал.1, предложение второ от АПК), освен ако въпросът е предоставен на преценката на административния орган (чл. 173, ал.1, предложение първо от АПК) или актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество (чл. 173, ал.2 АПК). Тези правила показват, че решенията на съда по оспорени пред него административни актове са два вида: а) въззивни – с които той решава въпроса по същество вместо административния орган и б) контролни – отменителни, при които съдът се занимава единствено с действителността на оспорения акт и ако го отмени, не решава въпроса по същество, а изпраща преписката на административния орган.“ (решение № 14701 от 03.12.2009 г. по адм. дело № 12481/2009 г. на ВАС, 5 – членен състав). Това от своя страна означава, че следва да са налице две изисквания – първо съдът да е установил, че оспореният акт е нищожен и да е обявил нищожността му с решението, съответно да е установил, че е унищожаем и да го е отменил с решението си. Предмет на съдебното административно производство е законосъобразността на акта, чл. 168, ал. 1 АПК, и докато не се произнесе по него за съда не е налице компетентност да се произнесе по въпроса – предмет на оспорения административен акт. Компетентността на съда да се произнесе по съществуването на субективното право или задължение възниква само тогава, когато е установил установителната (досежно нищожността) или отменителната си компетентност. Това е първата предпоставка, която се изследва от съда.

Втората предпоставка е въпросът да не е предоставен на преценката на административния орган. В тази връзка следва да се посочи, че по силата на чл. 145, ал.1 АПК административните актове подлежат на контрол за законосъобразност, но не и за целесъобразност, която е проява на свободата на органа на преценка и на избор на средства и начин на действие измежду няколко възможни и законосъобразни. Случаите, при които преписката се изпраща на компетентния орган ще са налице, когато съдът установи, че органът действа в условията на оперативна самостоятелност; при нищожност на акта, когато е издаден от некомпетентен орган; когато актът следва да е издаден в определена форма; когато спорът по същество е свързан с признаването на определени субективни права и е свързан с вписване в определени регистри.

Едновременно с връщането на преписката на административния орган съдът дава задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, когато той неправилно е тълкувал и приложил материалния закон и в резултат на това е постановил незаконосъобразен акт.

В случая именно това обстоятелство не е налице, тъй като с постановеното по делото решение обжалваният акт не е отменен поради неправилно приложение на материалния закон, а поради неспазване на процесуалните правила. Нещо повече съдът проверява в производството по чл. 62 ЗИНЗС дали са налице законовите изисквания за преместване на лишения от свобода от един затвор в друг, както и дали е спазена процедурата по издаване на административния акт. В този случай не е налице необходимост от връщане преписката на органа. Следователно не е налице третата кумулативно изискуема предпоставка по чл. 176, ал.1 АПК решението да е непълно. Именно липсата на тази предпоставка обуславя недопустимостта на искането на ответника по делото, поради което следва да се отхвърли.

По изложените съображения, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за

допълване на решение № 28081 от 25.08.2025 г., постановено по адм. дело № 5722 по описа за 2025 г. на Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 176, ал.2, изр. последно от АПК във връзка с чл. 62, ал. 3, изр. последно от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража

СЪДИЯ: